

område. Jeg er lidt ked af, at fru Else Winther Andersen ikke har læst rapporten fra maj, der kigger på ressourceforbruget for hele ældresektoren, for så ville fru Else Winther Andersen have vidst, at den tale, hun holdt, var forkert. Der er ikke sket nogen bevidstløs udvidelse af ressourcerne på ældreområdet.

Korrigerer man for den nedsatte arbejdstid, har vi en situation, hvor kurven er flad, altså hvor der hverken sker en stigning eller et fald. Korrigerer man for det højere antal ældre, har vi en faldende kurve. Korrigerer man for de andre forhold, vi var inde på i forrige debat, har vi en endnu mere faldende kurve.

Jeg er lidt ked af, at vi får en debat på forkerte præmisser. Det er ikke rigtigt, at ressourcerne bare stiger og stiger. Det er rigtigt, at ressourcerne falder i forhold til den opgavemængde, man står over for, og det er jo grunden til, at mange oplever det, der sker i hjemmeplejen i de her år, som en faldende standard.

Der har været nogle ordførere, der har været inde på, hvorfor vi lige har valgt tallet 5.000. Og det er da rigtigt, at hvis nogen vil hævde, at tallet 5.300 er et meget mere rigtigt tal, vil jeg godt lade mig overbevise, men det har jo i sagens natur at gøre med, hvor hurtigt man synes den her opgave skal løses. Hvor lang tid skal ældre vente? Det er jo det, der er afgørende for, hvor meget man skal bygge.

Jeg har noteret mig, at hr. Ivar Nørsgaard, som er formand for Pensionisternes Samvirke, i Det Fri Aktuelt, som jeg formoder også nogle af de tilstedeværende læser, har sagt, at han synes, det var et rigtigt bud at bygge i nærheden af 5.000 ældreboliger om året. Jeg har også noteret mig, at forsorgslederne i Danmark, der arbejder professionelt med det her, siger, at det er et rigtigt tal.

Jeg synes så i øvrigt, at debatten om det her forslag sætter hele eftermiddagens debat i relief på den måde, at hver gang vi diskuterer den gode vilje og de pæne hensigter, er det overstrømmende her i Folketingssalen, men når vi kommer til det punkt, hvor det skal give sig konkrete udslag, er den lakoniske melding: Vi er enige i intentionerne, men vi er ikke i stand til at støtte.

Det er jo derfor, folk nogle gange bliver lidt trætte af politik, for man kan holde en helt uforpligtende tale, et skønneri om alt det, man gerne ville, men hver gang vi når til det tidspunkt, hvor man skal stemme for eller stemme imod, stemmer man imod. Det er jo derfor, der

ikke sker noget på det her område. Det er derfor, dele af befolkningen føler sig frustrerede over det, der sker.

Jeg skal så til sidst sige tak til støtten fra dem, der støttede. Til hr. Jørn Pedersens beroligelse skal jeg sige, at det her ikke betyder noget fast allianceforhold mellem Fremskridtspartiet, Dansk Folkeparti, Enhedslisten og SF i Folketinget, men jeg opfatter det som helt naturligt, at partier, når der er områder, hvor man mener det samme, stemmer ens. Jeg synes, det ville være underligt at arbejde i politik, hvis det forhold, at nogen støttede én, blev et problem på et område, der i øvrigt fortjener al mulig støtte.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

For at følge op på hr. Villy Søvndals slutreplik var det jo også således, at mens der var en borgerlig regering, var Socialdemokratiet, SF og Fremskridtspartiet næsten altid enige, når vi talte om det sociale område. Næsten altid kunne vi finde sammen uden om regeringen, og der er endda flere eksempler på, at Socialdemokratiet, SF og Fremskridtspartiet, dengang der var en borgerlig regering, gik uden om regeringen og lavede forskellige forlig.

Så det er ikke så underligt. Og man skal selvfølgelig ikke have den berøringsangst, som hr. Jørn Pedersen pludselig som medlem af et regeringsparti giver udtryk for. Det er synd, at man på den måde pludselig ændrer holdning, blot fordi man er kommet i regering.

Men det, jeg egentlig tog ordet for, var for at sige, at vi stadig væk ikke har fået noget svar, hverken fra Socialdemokratiets ordfører eller fra socialministeren eller fra regeringen:

Hvad vil man gøre, indtil der er tilstrækkeligt med uddannet personale? Hvad vil man gøre? Vil man blot overlade de ældre til sig selv, så de må klare sig selv og tage vare på sig selv? Er det dét, man vil?

Fremskridtspartiet mener, at man godt kunne bruge ufaglærte til en række opgaver, og at man kunne lave forskellige følordninger. Det vil regeringen ikke være med til. Hvad vil regeringen gøre, indtil der er tilstrækkeligt med uddannet personale? Vi har intet svar fået endnu.

Hvad vil man gøre ved de kommuner, der lader hånt om de gamle og lader dem stå på venteliste? Der er endda kommuner, som budgetter med en stigning i antallet af ældre, som står på venteliste til at komme på plejehjem.